

Список використаної літератури

1. Болезни свиней / В. А. Сидоркин, В. Г. Гавриш, А. В. Егунова, С. П. Убираева. Москва : Аквариум, 2007. 544 с.
2. Болезни свиней / З. Пейсак [и др.]. САО «Брестская типография», 2008. 456 с.
3. Гаффаров Х. З., Романов Е. А. Инфекционные болезни свиней и современные средства борьбы с ними. Казань, 2003. 200 с.
4. Зеленуха О. А. Мероприятия при респираторных болезнях свиней в промышленных комплексах // Сучасна ветеринарна медицина. 2011. № 3. С. 28–30.

УДК 636.09:616.98:579.852.11 (045)

ІОВЕНКО Артем, канд. вет. наук, доц.;

КОХАН Олександра, слухач магістратури

Одеський державний аграрний університет

iovenkoartyom@gmail.com

СИБІРКА ТВАРИН ЯК ПОТЕНЦІЙНА БІОНЕБЕЗПЕКА У ПІВДЕННОМУ РЕГІОНІ УКРАЇНИ

Атуальність напряму досліджень. Сибірка – одна з гострих небезпечних зооантропонозних хвороб, яку спричинює мікроорганізм *Bacillus anthracis* і перебігає з явищами септицемії або утворення карбункулів. Спори збудника можуть тривалий час зберігатись у ґрунті, а за відповідних умов й розмножуватись (Van Ness G.V., 1971; Черкасский Б.Л., 1999). Сибірка завдає значних збитків у країнах з пасовищним скотарством.

Ареал хвороби охоплює всі континенти. Лише дуже обмежені території Земної кулі (Крайня Північ і деякі острівні держави) вільні від цієї хвороби (Бакулов И.А., Таршис М.Г., 1971; Иванов Ю.А., 1976).

Епізоотична ситуація із сибірки в Україні складна й напружена. На обліку перебуває близько 10 тис. стаціонарно неблагополучних пунктів і до 6 тис. ґрунтових вогнищ збудника антракса (Завірюха А.І. та ін., 2000).

Мета роботи – проведення епізоотологічного моніторингу сибірки у південному регіоні України.

Основні результати та їх інтерпретація. На території південного регіону України (Одеська, Миколаївська та Херсонська області) не має жодного адміністративного району, де б не було зареєстровано стаціонарно неблагополучних щодо сибірки пунктів.

За даними каталогів, у південному регіоні України нараховується близько 1012 стаціонарно неблагополучних щодо сибірки пунктів.

Важливим є те, що стаціонарно неблагополучний щодо сибірки пункт – це територія, на якій присутнє ґрунтове вогнище інфекції. Цей пункт вважають неблагополучним постійно і вносять до каталогу. Таким чином, існує постійна потенційна загроза виникнення сибірки у невакцинованих тварин під час випасання їх на неблагополучній території. У структурі захворюваності тварин на сибірку переважає велика рогата худоба; потім йдуть – свині, дрібна рогата худоба і коні. Хворіють переважно невакциновані тварини влітку в разі випасання на неблагополучних пасовищах.

Висновок

1. Незважаючи на вакцинацію сільськогосподарських тварин в Україні, сибірку реєструють спорадично, і вона становить потенційну небезпеку для тварин, а отже і для людини.

2. Поряд з вакцинацією, важливу увагу необхідно приділяти моніторингу ґрунтових вогнищ інфекції, оскільки спори збудника сибірки дуже довготривало зберігаються у ґрунті.

УДК 636.083.31 (045)

СОЛОВЕЙ О.Ю., викладач «спеціаліст II кваліфікаційної категорії»

ВСП «Бобровицький фаховий коледж імені О. Майнової НУБіП України»

olenacolo@i.ua

КРИТЕРІЇ ЗАХИСТУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ТВАРИН ВІД ЗАРАЖЕННЯ

Актуальність. Захист сільськогосподарських тварин досягається їх укриттям в обладнаних тваринницьких приміщеннях і захисних спорудах; забезпеченням особливо цінних тварин індивідуальними засобами захисту; захистом запасів кормів і вододжерел, своєчасною евакуацією тварин на безпечну відстань від приміських господарств великих міст і зон можливого затоплення, зараження. Після виникнення аварій на АЕС і об'єктах із СДОР основними заходами є: виведення незахищених тварин із районів з високими рівнями радіації і зон зараження отруйними речовинами на незаражену територію або на ділянки з більш низькими рівнями зараження; ветеринарне оброблення уражених тварин і надання їм лікувальної допомоги, знезараження тваринницьких приміщень та інших місць розміщення тварин, кормів і води; постійний контроль за ступенем зараженості тварин і об'єктів.

Герметизація приміщень. Основним і найбільш надійним способом захисту тварин є укриття їх в обладнаних (загерметизованих) приміщеннях або спеціальних захисних спорудах. Пристосовані для захисту тварин спеціальні приміщення дерев'яного типу зменшують ступінь опромінення